

Jeg må sige, at meget af det, der er kommet til udtryk, egentlig er en lang tale imod fleksibilitet i EU-samarbejdet. Så de politikere, der også priser sig af at være tilhængere af et fleksibelt Europa, et Europa, hvor lande kan være med i dele af samarbejdet og ikke i andre – måske med undtagelse, plejer udenrigsministeren altid at betone, af det indre markedes love og regler – taler med to tunger. På det her område er der virkelig tale om, at englænderne har ønsket at have en fleksibilitet, sådan at de kan stå uden for den sociale protokol, og her anfægter man så Storbritanniens ret til at gøre så.

Lad mig sige, at for Dansk Folkeparti er det naturligvis helt afgørende, at der bliver nogle klare hegnspele mellem, hvad EU på den ene side skal tage sig af, og hvad der er op til nationalstaterne på den anden side. Det har jeg også forstået tidligere var De Konservatives og andres politik; men det flyder jo ganske meget, kan vi konstatere. Vi kan konstatere det hver eneste fredag, når vi sidder til Europaudvalgs-møderne, at grænserne er meget, meget flydende, som det er i dag.

Her ligger der så et forslag på bordet, der meget klart vil sætte en grænse for EU's kompetence, og så ser vi minsandten, at de partier, der også taler meget for klare hegnspele for EU-samarbejdets virke, taler imod det pågældende forslag. De er måske tilhængere af det sådan lidt overordnet og kommer med nogle positive bemærkninger, men ender så med at sige, at de ikke kan støtte forslaget. Det er mig altså uforståeligt.

Dansk Folkeparti kan naturligvis støtte, at social- og arbejdsmarkedspolitik ikke er et EU-anliggende, men et nationalt anliggende, som vi derfor i Folketinget kan bestemme suverænt er et aftalemæssigt anliggende. Så snart det bliver et EU-anliggende, har vi jo ikke den frihed længere, og dermed er EU-kompetence på dette her område også udtryk for, at den danske aftalemodel trædes under fode.

Så siger man fra de partier, der nu går ind for, at der skal være EU-kompetence på det her område: Det gør ikke noget, bare det er arbejdsmarkedets parter, der implementerer den lovgivning, der så kommer ud af det på EU-plan.

Må jeg minde om, at EU-lovgivning er gældende ret, og at arbejdsmarkedets parter derfor er forpligtet til at implementere det, og arbejdsmarkedets parter kan ikke aftale sig frem til noget som helst andet. Og må jeg minde om, at den måde, hvorpå man kan kræve sin ret i

EU-samarbejdet, faktisk er ved at gå til domstolene. Det er også en undergravning af den danske aftalemodel, som jo ikke bygger på, at man går i byretten, hver gang man er uenig, eller stiller et præjudicielt spørgsmål f.eks. til EF-Domstolen.

Der er altså helt afgørende grunde til at sige, at den danske model trædes under fode med det her system, og derfor er Dansk Folkeparti naturligvis kraftig modstander af, at EU får beføjelser med hensyn til social- og arbejdsmarkedspolitikken.

Endelig kommer man med den dér med, at parterne så bare på europæisk plan har forbedret den lovgivning, der kommer ud af det, og er det da ikke en ønskværdig situation? Nej, for vi ved alle sammen, hvor lang afstand der er fra den enkelte arbejdstager og den enkelte arbejdsgiver til det topstyrede system, der er tale om, når man på europæisk plan sidder med forhandlere på den ene og den anden side af bordet og skal finde frem til aftaler. Vi ved også, hvor ensrettet det system så bliver, hvor lidt fleksibelt det bliver, og hvor lidt hensyn der kan tages til, hvordan arbejdstagerne og arbejdsgiverne reelt ønsker det ude på de enkelte arbejdspladser i kongeriget Danmark.

Dansk Folkeparti kan selvfølgelig til fulde støtte det forslag, som Enhedslisten har fremsat, og vi vil selvfølgelig stemme for forslaget, når det kommer til afstemning.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Jeg synes, det var meget interessant at høre hr. Thulesen Dahls indlæg. Derfor vil jeg godt stille et spørgsmål til udenrigsministeren: Hvis nu arbejdsmarkedsprotokollen bliver ført ind i Traktaten, vil Storbritannien så stadig væk kunne opretholde sit forbehold?

Eller vurderer regeringen det sådan, at hvis Storbritannien opretholder sit forbehold, så er det ikke muligt at føre det over i Traktaten, så skal det stadig væk være placeret i Maastricht som en protokol?

Keld Albrechtsen (EL):

Det bliver spændende at høre svaret på hr. Kirks spørgsmål, men jeg vil da starte med at takke de to sidste ordførere for støtten til forslaget.

Det er jo rigtigt, som det blev sagt, at det ikke er noget særlig vidtgående forslag, faktisk kun et stop – jeg tror, det var fru Annette Just, der